

CAO News 4

Horolezecký časopis severočeského regionu

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

Ročník 3, číslo 4

Duben 2001

RISKUJETE RÁD?

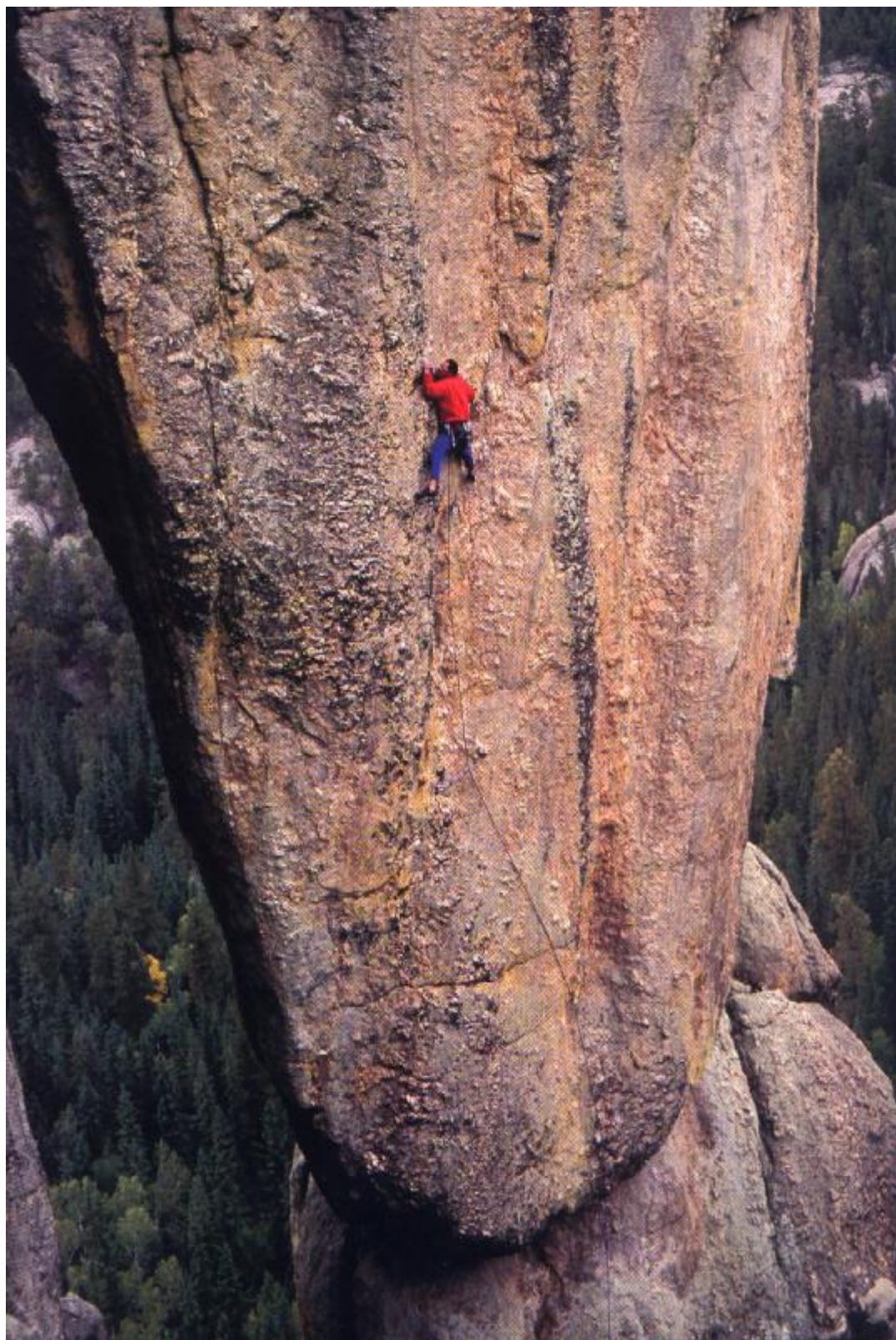

Riccardo
Cassin

„Ano, rád dělám věci, které jsou považovány za nebezpečné, ale riziku čelím svými zkušenostmi a přípravou. Přijímám pouze propočítané riziko. A pokud uplatňujete tento přístup, není ani ten nejobtížnější výstup nebezpečnější než obyčejná procházka...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ Zimní radovánky
- ✓ Jak najít parťáka...
- ✓ Vysoké Tatry
- ✓ Skialpinismus v Rakousku
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ Okénko HK Varnsdorf
- ✓ Čeká nás a další...

South Dakota, U.S.A.

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Pravidelná členská schůzka oddílu proběhla ve středu 7. března 2001 v restauraci Za větrem.

Program březnové schůze byl následující:

- CAO News (Redakční rada)
- Organizace a příprava HOCYBOJe 2001
- Velikonoce na Hrubé skále
- VK – informace a zápis z jednání
- Mirasův švih
- Cyklistické časovky
- Otázka správcovství skal (Hřensko, Tisá, Rájec)
- Modřanský Tarzan 7.4.2001 (šplh)

Kromě programových bodů toho bylo na pořadu schůze mnohem více. Schůze se zúčastnil i Milan Myšák Myšík, takže po HOCYBOJi jsme plánovali i další cyklisticko - lezecké akce. Vybrali jsme (většinou z knihy „100 extrémních výstupů v Alpách“) čtyři alpské oblasti, které letos chceme navštívit (Dachstein, Východní stěnu Watzmannu, Hochschwaben, Dolomity oblast Brenta). Horáček přinesl čerstvé zprávy z úspěšného zájezdu do Tater, Pavouk nás informoval o postupu prací na novém průvodci, diskutovali jsme o PINV (Programu Intenzivního Navýšení Výkonnosti), o problému dojišťování či nedojišťování hotových cest, o úrovni práce jednotlivých správců skalních oblastí, o ochraně a „ochraně“ přírody a o mnoha dalších problémech. Také jsme samozřejmě naplánovali nejbližší víkendovou akci. Měla jí být výprava do Sloupu a Svojkova, ale vzhledem k špatnému počasí to nakonec byla Bořeň. A povedla se! Ostatně jako vždy vám o většině uskutečněných akcí přineseme krátké zmínky v tomto čísle CAO News.

Nezapomeň - příští oddílová schůzka CAO Děčín se bude konat ve středu, 2.5.2001 v restauraci Za větrem v Děčíně Škrabkách od 18.00 hodin. Přijď mezi nás i TY !!!

Zimní radovánky

PETR PÍTRŠ LAŠTOVIČKA ML.
HUDY SPORT

Je pátek 9. února večer, mám narozeniny, ale místo daňky se mačkám v autě s Ondrou Humlem (Děčín), Romanem Blahníkem (Příbram) a Christianem Zahaiským (Halle). A ještě se spoustou horolezeckého harampádí. Naším cílem je Francie - nikoliv slunná provence, ale chladné zimní Chamonix.

SOBOTA - DEN 1.

V 6:00 jsme na místě. Po celonoční jízdě (1100 km) ani nevylézáme z auta a spíme. Teprve po dvou hodinách se odhodláváme k činu a vystupujeme ven. Je jasno, málo sněhu, ale hodně zimy. Vaříme čaj a přemýšlíme, co teď. Kam vlastně půjdeme? Jak se tam dostaneme? A co tam budeme dělat? Čekal jsem v horolezecké Mekce spoustu lidí ověšených lany, mačkama a cepíny, ke kterým se pouze připojíme a oni nás povedou. Ale nikde nikdo. Ovšem mimo desítek až stovek lyžařů.

Vzpomínám si na radu, že pokud se postavím zády k pomníku těch dvou, co první vylezli na Mont Blanc a půjdeme rovnou za nosem, najdeme Dům horských vůdců. Tady se dají nalézt nejdůležitější informace: o počasí, o lavínách a hlavně o tom, kde se dá lézt. Dům (zelený) opravdu nacházíme, a tak se dozvídáme potřebné informace, kupujeme mapu a vyrážíme na Aiguille du Midi. Podle doporučení bychom měli vyjet na vrchol lanovkou, ale Ondra s Christianem se rozhodují pro aklimatizační výstup pěšmo. Přidávám se i já s Romanem.

Od začátku tunelu pod Mont Blancem, kde před dvěma lety uhořelo pěkných pár lidí (stále není v provozu) se hrdinně dereme vzhůru do kopce. Cesta vede lesem, jel po ní jen jakýsi magor na lyžích - samozřejmě dolů. Sníh je čím dál tím hlubší a batohy těžší. Po třech hodinách hančování vytahujeme mapu a zjišťujeme, že jsme úplně jinde než být máme. Sekli jsme se hned u auta zaparkovaného u tunelu. Nezbyvá nic jiného než se vrátit, dostat rozum a vyjet nahoru lanovkou. Je už ovšem 16:00 a poslední kabinka na vrchol Aiguille du Midi nám ujíždí před nosem. Musíme počkat na první ranní spoj a přespat na parkovišti u lanovky.

NEDELE - DEN 2.

Kupodivu vstáváme brzy a stíháme první lanovku v 8:00 hodin. Ta vás vyveze za 207 FR (tam i zpět) za 20 minut do výšky 3795 m. To je, doprdele, aklimatizace. Místo nohou bolí hlava, nikdy bych neřekl, že je ta výška tak znát.

Tunelem, kterým je vrchol Aiguille du Midi provrtán, procházíme na hřeben, který vede na ledovec. Teď přichází hodina pravdy - kde vlastně budeme spát? Podle mapy zjišťujeme, kde je chata Cosmiques (zavřená) a Abri Simond (otevřená). S nadějí k nim vyrážíme a po kilometrovém pochodu objevujeme pod chatou Cosmiques dřevěnou boudu, jako vystřiženou z Rychlých šípů. Přístup k ní je po ocelovém žebříku, v boudě (chata se tomu rozhodně říkat nedá) je prázdná a místo, tak akorát pro nás čtyři. Plní energie vaříme čaj. To znamená nabrat plný ešus sněhu, ten rozpustit na vařiči a z toho dostanete šálek vody. Takže musíte neustále vybíhat pro další sníh, abyste dostali plný ešus vody.

Je poledne a tak se rozhodujeme ještě pro lezbu. Ale kde? Přímo naproti nám ční stěna Triangle du Tacul (3970 m) a já mám na ní z Montany dokonce okopčený cesty. Tudiž není co řešit. Volíme starou klasiku Le Petit Fronnet (skála II, led 3) a vyrážíme. Přes ledovec je to pod stěnu asi půl hodiny, pak sněhovým a ledovým polem pod séraky nahoru do skal a těmi na vršek stěny. Asi v půlce stěny se ohlédneme za sebe dolů a zjišťujeme, že celý nástup pod cestu je zavalen ledovými bloky velikosti telefonních budek, které se utrhy ze séraků. Jít o něco dále, mohlo to být veselé.

Na vrchol dolézáme pro pozdní nástup k večeru. Popsaný sestup znamená vylézt ještě hřeben na vrchol Mont Blanc du Tacul, po jižním hřebeni a později ledovci sejít dolů. Na to ovšem není čas ani síla. To ale nevádí, protože vpravo od nás je pěkný sněhový svah, pro sestup jako dělaný. Začátek je v pohodě, pak kopec nabírá na strmosti a najednou zjišťujeme, že pod slabou vrstvou sněhu je tvrdý led. Slézáme sólo, každý s jedním kladivem a bojíme se. Najednou Ondra nade mnou vykřikne: „Bacha, Pítrsi, chyt' mě!“ - A už si to sviští dolů na ledovec. Volám na něj: „Zab se sám, ty vole!“ - Ale neposlouchá, a když mě míjí, snaží se mě chytit. Pouze se mu podaří praštit mě cepínem do ruky a strhnout s sebou. Že s těma lidma půjde o život jsem věděl už při odjezdu, ale zabít se hned na první cestě? No prostě smůla. Snad to nebude bolet. Letíme dolů a v hlavě se mi samovolně objevují vzpomínky z dávných tatranských kurzů. Ani nevím jak, bořím špičku cepínu do ledu a sněhu stále hlouběji až stojím. Nevím proč, ale Bůh mě má rád. Asi i Ondru, protože ten se zastavuje po přeletu dvou ledovcových trhlin asi 20 m pode mnou, 50 m od kolmé ledovcové stěny. Začínám se smát a pozoruji Romana s Christianem, před kterými jsme získali slušný náskok. Úplně

vyřízení přicházíme s Ondrou na chatu a vaříme čaj pro kluky, kteří přicházejí až hodinu po nás.

PONDĚLÍ - DEN 3.

Naším cílem je opět stěna Triangle du Tacul, cesta Galotte Cheré (skála III, led 4, 80°). Vyrážíme bez Ondry, kterého po včerejších kotrmelcích bolí kotník. Cesta je krásná, víceméně pouze led. Protože se hodně leze, jsou v ledu vysekány od maček už stupy, které obtížnost velmi snižují. V dolní části jsou na štandech nýty a celou cestu lze zase slanit. Co si více přát. Pouze by nemuselo tolik foukat.

ÚTERÝ - DEN 4.

Rozhodujeme se pro novou cestu na Aiguille du Midi - Cascade des Cosmiques, o které jakýsi němec v Chamonix prohlásil, že je to nejtěžší cesta, kterou tady lezl. A to už je výzva, ne? Vyrážíme opět bez Ondry (kotník, mrcha, pořád bolí). Na nástupu Christiana zaujme cosi vyčnávajícího ze sněhu. Hrábem pro to a máme v ruce pěkné ledovcové kladivo Simond. Pěkný dárek pro Ondru, který do Alp vyjel s jedním cepínem samoróbo od nejznámějšího příbramského lezce Algeny.

Cesta vede žlabem a jedná se spíše o mixové lezení. Není to zadarmo, ale žádný extrém to také není. Vylézáme na hřeben des Cosmiques. Roman je unavený a slaňuje zpět do údolí. My s Christianem vyrážíme hřebenem za III na vrchol (tedy lanovku) Aiguille du Midi. Většinou lezeme současně a míváme několik jednoduchových skalních prásků na věže v hřebeni. V létě to musí být nádherné lezení v nádherné žule. Po žebříku vylézáme na vyhlídkovou plošinu lanovky - pěkně technické zakončení cesty.

STŘEDA - DEN 5.

Ráno opět stojíme pod stěnou Triangle du Tacul. Ondra s Romanem nalézají do cesty Contamine - Mazead (skála II, led 3). Je to první cesta vylezená v roce 1963 na tuto stěnu. Ale za 10 minut jsou kluci zase zpátky. Strašně fouká a sníh bodá do očí tak, že je stěžší udržet otevřené. Vzdávají i dvě party Frantíků, co jsou tam s náma. Ondra s Romanem valí do jihu na Aiguille, já s Christianem se rozhodujeme pro turistiku. To znamená vylézt na vršek Mont Blanc du Tacul (4248m). Cesta vede po více či méně (spíše více) strmém ledovci. V polovině se navazujeme kvůli trhlínám, takže jsem na laně Christianem stále vlečen vzhůru, jako vůl na porážku. Sasík jezdí každý rok do Ruska dobyt tamní sedmitisícovky. Má o sto procent lepší fyzickou než já, celý rok napojený na pípu u Kostí ve Žlebu a nasávající omamný namodralý hospodský luft. Dolézáme na hřeben. Je mírně do kopce, ale s ledem jak na rybníce. Jsem unavený, šíleně fouká a už se mi vůbec nikam nechce. Ale jsem navázan a tím pádem stále vlečen k vrcholu. Už nemůžu a padám na led. To zabrzdí i tu lokomotivu, a tak dáváme čokoládu, čaj a já se snažím vydýchat. Za čtvrt hodiny stojím na

vrcholu šťastný, že už nikam výš šlapat nemůžu. Sestup je rychlý, ale i tak se vracím na boudu úplně grogy.

Unavení už jsme ale všichni, proto chceme dát příští den oraz - což v naší boudě (svině jedna studená) nejde. Proto večer balíme spacáky a jídlo a jdeme přespat na lanovku. Její obsluha nám odemyká dveře WC, které jsou pro nás branou do ráje, to znamená tepla a sucha. Jedinou chybou je, že tu zase nikde neteče ta zkurvená voda.

ČTVRTEK - DEN 6.

Ráno si v teple slastně vychutnáváme, radující se z toho, že nikam nemusíme. Pouze Ondra se obléká a vyráží pod stěnu Triangle. Dva dny vlastně šukal po boudě s chromým kotníkem, jak babička po světlici sem a tam, tak má elán, syčák. Chce sólo vylézt toho Contaminiho, kterého jsme včera kvůli větru vzdali. Dnes je totiž, jak to při restdayích bývá, krásně slunečno a po větru ani památky. Náš zbytek vaří a pozoruje (nebo na opak?) stále houstnoucí štrůdly turistů.

Za chvíli je Ondra vidět na nástupu pod stěnou. Odsud cesta vypadá dost šíleně. Před ním už jsou v ní nalezlí dva lidi, a tak si říkám, že Ondru snad vezmou za sebe. Po nahlédnutí do dalekohledu však zjišťuji, že ten magor nemá kromě dvou zbraní nic. Neohroženě míjí lezoucí dvojici (prý se slovy „Schöne wetter, co?“) a rychle postupuje vzhůru. Asi za 3 hodiny je na samém vrcholu Mont Blanc du Tacul. Je to pěkný výkon a závidím mu - počasí, slunce, samotu (ty turisté už mě serou) a adrenalin v krvi. Mezery mezi pozorováním Ondry vyplňujeme vařením čaje, kávy jídla a focením. Ve tři odpoledne už toho máme plný zuby, balím a vracím se z teplé lanovky do té naší ledárny. Vidím, že i Ondra se vrací a vím, že v boudě není vařič, na kterém by roztočil ten kolotoč rozpouštění sněhu, aby se člověk mohl napít. A protože s sebou ve stěně neměl nic k pití, bude určitě smádný ako řava (ve skutečnosti to bylo ještě horší).

Odpočnutí dostáváme pěkně blbý nápad - ráno vstaneme dřív a vyšlápneme si na Mont Blanc.

PÁTEK - DEN 7.

Vstáváme ve 3:20. Vaříme čaj a bujón z vody získané ze sněhu minulého večera a přechovávané přes noc v našich spacácích. Vyrážíme za tmy, ale je jasno, hvězdy svítí jako lampiony, nefouká a cestu na Mont Blanc du Tacul už známe.

Přesto toho mám už po půl hodině dost a říkám si: „Vyser se na to. Máš to zapotřebí se tu takhle dřít? Vždyť je to jen blbá turistika do kopce - kurva ta ale bolí!“ Kluci, ale stále stoupají vzhůru, byl bych srab, kdybych to zabalil dokud jsem živý.

Za východu slunce jsme na hřebeni Mont Blanc du Tacul. Christian větrí trhlíny, tak se navazujeme na lano a scházíme z mírného kopečku pod další kopec na naší cestě - Mount Maudit. Normálně se vyšlápneme pravou částí severní stěny do sedla pod vrcholem a traverzem se pokračuje dále k Mont Blancu. Nám se, ale nelíbí sníh, který se zdá hluboký, trhlíny, které se zdají být široké a séraky, které jsou zcela jistě vysoké. Proto další postup volíme severním hřebenem přímo přes vrchol Mount Maudit (4342 m). Jdeme sólo, ze začátku je to v pohodě, ovšem s přibývajícím výškou je kopec zledovatělý, strmý a případný pád by určitě každého zbavil všech existenčních problémů. Nakonec se dostáváme do skal, pod námi minimálně 300 metrová díra, je to paráda. Asi za dvě hodiny jsme z Taculu na vrcholu Mount Maudit.

Teď nás čeká sestup, chvíli rovina, zase sestup a pak výstup na samotný cíl našeho trápení - Mont Blanc. Začátek stoupaní je vyledněný, musí se lézt, ale zbytek cesty na vrchol připomíná hodně zasněžený Říp. Nadmořská výška už je dost cítit, proto každou chvíli zastavujeme a odpočíváme. Jenom Christian běží podobně, jako když jeho děd zdrhal od Stalingradu do kopce. Taky je na vrcholu o 15 minut dřívě než my. Pak tam stojíme i my - po osmi hodinách od nástupu.

Vrchol Mont Blancu (4807 m) tvoří zasněžený hřeben, na kterém není vůbec nic, ani hospoda. Nad hlavami nám přelétne motýl - jasný důkaz globálního oteplování zeměkoule a pěkného počasí. Vaříme čaj, baštíme a po půl hodině se vracíme dolů. Z kopce to jde daleko líc a za chvíli stojíme pod Mont Mauditem. Už nechceme lézt přes vrchol, ale traverzovat horu přes sedlo. Sníh je hluboký a zjišťujeme, že jsme udělali dobře, když jsme cestu tam zvolili hřebenem přes vrchol. Naštěstí s náma žádná lavina neujela a po jednom slanění ze sedla, několika trhlinách a nepříjemném traverzu pod mohutnými séraky jsme na hřebeni Mont Blanc du Tacul. Teď už je to jenom z kopce, a tak po 12 hodinách od nástupu sedíme v naší boudě, úplně vyřízení, ale šťastní, že jsme to dokázali a hlavně, že už to máme za sebou. Morálka na další lezení je mizerná, proto se rozhodujeme, že ráno pojedem domů.

SOBOTA - DEN 8.

Ráno v klidu vstáváme, balíme a jdeme na lanovku, kterou úplně sami sjíždíme do údolí. Nahoře svítí slunce, asi ve 2000 m je mračný poklop a v Chamonix tudíž zamračeno. Auto je na svém místě, ovšem tradičně vykradené. Naštěstí jsme měli skoro všechno s sebou nahoře, a tak je škoda minimální. Ještě procházka po městě a frčíme domů. Přesně o půlnoci jsme v Praze a vysazujeme Romana s Christianem. Valíme s Ondrou k Děčín, kde nás čekají manželky, děti, teplá voda, mýdlo a podobné výdobytky civilizace.

Jak najít parťáka, nejen do nepohody

O tetelení se, o radosti, o prožívání...

Jindřiška Řeháková

CAO Děčín

No jo. Co se o té lásce v minulém čísle CAO News šušovalo, to se nemýlilo... A protože to byla také legrace, něco vám o těch lechtivostech povyprávím. Nebojácně.

Tedy, jak ho najít, jak vyhmátnout? Aby byl nejen z horolezeckého ranku. Aby byl šmrncnutý dobrodružněji, širokospektřeji!

Nebudu vás napínat. Montana je dobrá, Dobrodruh je lepší (se šéfredaktorem Milošem Kubánkem).

Zpočátku to jednoduché nebylo, a jak by taky mohlo. Když chcete chlapička nejen vzhledného, ale i mladšího (aby byl dlouho při síle), chytrého, laskavého, čiperného, atd., atp. Když si přejete, aby měl odvahu větší než ramena, aby nejen lezl, ale i lyžoval, bruslil, plaval, pádloval, „hocybojoval“ a jánevímcověcko...

A navíc doufáte, že bude mít rád kytky, básničky a – v neposlední řadě taky mne, že jo.

Tady se asi outpně pousmějete, a možná vás napadne úsloví, že „ženská vlastně ani neví, co chce, ale nedá pokoj, dokud to nedostane“. Omyl! Já to věděla a pokoje jsem si nedala...

A teď si zkuste představit ty překážky, co musíte překonat! Ještěže mám ty nezdolné horolezecké krvinky. (Díky, Jiříku Kašáku! Tys mně je imputoval, když jsi mne vzal v tom památném roce 1978 prvně na lano!)

Tedy zpět k těm nápadníkům. Bylo nutno probrat tu směšku. Nevěřili byste, kdo všechno čte zrovna takové specifikum, jako je Dobrodruh...

Nejhorší byl tlučhuba, na němž nejsportovnější byly – botasky. Omámit jsem se nenechala ani dalším, co – naštěstí jen do telefonu – krásně vrněl, avšak záhy svůj hlas nebezpečně vyostřil: To když jsme zabrousili do politiky. On by tu hnedky udělal pořádek! Vyklubal se z něj Sládkovec!! Já se olupínkovala, a známost skončila dřív, než začala.

Jiný poslal fotku. Chlapák jak malovaný, jak když vyskočil ze severských románů Jacka Londona. Srdečně zval přímo do hor Skalistých! A pak jsem ho čirou (a blahou) náhodou viděla. V Doremi!! Nevrněl, hřímal nějakou country, uši by jakž takž poslouchaly, ale oči se kroutily: Profil měl tak na dvojčata! Ty Skalistý hory by mohl akorát fotit.

S dalším zas cloumaly hormony, odkojen víc Peříčkem, než horami. Jiný měl sic lano ve výbavě, nikoli však kartáček na zuby. A podobně další – lezl a dokonce psal o tom báječné knížky, ale mýdlo používal sporadicky (to s jelenem).

A tak dál, a tak podobně...

Jenže kdo hledá, ten najde. I já si našla...

A nemyslete, že se flákáme. Dost kilometrů už jsme spolu dali, pěšky, na kole, na vodě, lyžmo i těch bruslích.

Namlouvali jsme se přímo v Ráji! (Ve slovenském. To bez újmy. Těsně poté tam zabíjel požár.) Na společné lano jsme se prvně navázali v krásné oblasti vápencového Dreveníka. A silvestrovali jsme v Jeseníkách. Když zrovna nesněžilo, sáпали jsme se na kdejakou skalku, když sněžilo hojně, hledali jsme na běžkách „Sněžného muže“ (to je věž). A taky jsme se po indiánsku proplížili (a bořili se) rašeliništěm, plném rojovníku bahenního, ve střežené oblasti Mechového jezírka.

Horám zdar jsme dali u nás, na Strážce Modlivého dolu. Vršek pěkně zasněžen. Na zdejší Škuneru nám ho vyfouknul Pítrš Laštovička. Měl tam poznámku o 21°C, my měli o hodně zimměji. Ale přeju mu to. Dobře, když sem Děčičáci zavítají, je tu hezky a máme tu (v Novém Boru) i parádní lezeckou stěnu.

Jo a lezli jste někdy v lyžařských botkách?? Jde to, tedy když nemají ty vysunutý špičky. Takhle jsme se vyškrábala na Babizny, takové dva šutry pod Luží. Tam jsme taky dali první zápis roku. Pod skálou byl ještě ozdobený vánoční smrček. Jestli zvěř nežere bonbony, najdete tam viset i jeden čokoládový ode mne.

S tou zvěří je to taky zajímavý: Kousek od sloupského jezera, na skaliskách Ortelu, natrefili jsme na pravého, nefalšovaného kamzíka! Doslova nám pózoval pro foťák, půvabně a absolutně nevzrušeně, zatímco já se tiše tetelila radostí...

A tak mne napadá, že vlastně o tohle kráčí vždy a všude: O to „tetelení se“! O tu radost! O to prožívání!

Je jaro a s ním erupce inspirací...

Takže vám přeji báječné akce a najmě:

**Spousty cest,
co srdce ráčí!
A ke slyšení písňe ptačí!**

Vysoké Tatry

28.2. - 5.3.2001

TEXT: JAN HORÁČEK HORÁK

POZNÁMKAMI DOPLNIL: LIBOR HROZA

CAO Děčín

Původní plán odjet 23. února ztroskotal na blbém počasí. Na teploty okolo -20°C, vítr v nárazech 120 km/h a na velké množství čerstvě napadaného sněhu (a tím i na laviny) nebyl nikdo zvědavý.

Domlouváme se tedy tak, že Libor odjede už v úterý 27. 2. a já za ním ve čtvrtek dorazím na Popradský. Ve středu se scházíme v Děčíně na nádraží a já se divím, že tu sedí. Počkal na mě. Trochu mě těší, že má tentokrát větší bágl než já. A dokonce má i igelitku. Já měl minule dvě. Jednu s mačkama. Na nádraží zažíváme - už standardně - malé drama. Vlak nám chtěl ujet a Libor ještě k tomu spadl na kolejích přímo před lokomotivu. **(Poznámka Libora: Která nebyla v pohybu. To aby to nebylo tak dramatické.)** V Praze se setkáváme s mými známými. Bylo jich asi patnáct a taky jeli na Popradský.

Cesta byla celkem v pohodě. Dá se říct, že jsem celou noc spal natažen na sedadle. Libor to měl horší. Musel se celou noc o sedačku dělit s nějakým chlapíkem, a tak se moc nevyspal. **(Poznámka Libora: Ráno mi pak řekl, že měl nutkání si to se mnou vyměnit, když už jsem ten starší model, ale nestihl to, protože usnul.)**

Ráno trochu sněží, ale jinak to jde. Letní cesta na Popradský ubíhá rychle, i když se musí prošlapávat. Sněhu je dost, ale na sněžnice, které mám připnuté na batohu to ještě není. Na chatě dáváme krátkou řeč s personálem (dozvídáme se mimo jiné, že znovu spadla lavina na chatu pod Rysmi. Prorazila střechu a Viktor má sníh v kuchyni) a přebalujeme lezeckej matroš do malejch bágů. To byla taky věc, kterou jsme minule neměli a náramně se osvědčila.

Vzpomněl jsem si na to, jak se mě o Vánocích Jarka ptala, jestli jsem neztratil cepín. Někdo ho donesl na chatu. Zeptal jsem se jí, jestli se o něj tenkrát někdo přihlásil. Pořád ho tam měla, a tak mi ho dala. Kladivocepín Cassin - starej, oprejskanej, tupej, ale jako třetí, náhradní zbraň dobrej.

Vyrážíme tedy do Mengusovské doliny, pod východní stěnu Zadní Bašty - sundat pytel z cesty Pravým pilířem (Zamkovský) klasifikace V. Cesta je ze začátku pěkně prošlapaná, a tak se jde rychle. Později nasazují sněžnice (o kterých Libor prohlásil už v Děčíně na nádraží, že jsou k ničemu, na hovno, těžký atd.) a mám radost, že se téměř nebořím. **(Poznámka Libora: Sněžnice nesl do kopce, nesl je i z kopce. Šikmo svahem v nich jít nešlo, nešlo s nima jít ani přes kosovku a vystouplé skalky. Když je zrovna nenasazoval nebo nesundával, tak je připevňoval k batohu. Jo, chvílku v nich i šel.)**

V kombinaci s hůlkama je to pohádka. Ty hůlky. To je taky skvělejší vynález. Bez nich si hrbolatou cestu nedokážu představit. Kolena by mě opustila už asi na Štrbském plese. Za dvě hodiny jsme pod nástupem. Sněží, ale prachové laviny nepadají, protože sníh se drží na zmrzlém podkladě. Lezeme už známou délku. V délce druhé se Libor sekl. Musel slanit a na místě nechat dvě skoby a expresku. Dáváme dvě šedesátimetrová lana na fix, slaňujeme a jdeme zpět na chatu. Večer na

půdě připravujeme věci na zítra - věci na lezení, jídlo, pití, vše tak, abychom ráno ve čtyři hodiny nic nesháněli a nebudili ostatní spáče. Spát jdeme velmi brzo!

Ve čtyři budík odporně pípá a nám se nikam nechce. K snídani si dávám dvě Tatranky (jsem přeci v Tatrách) a Libor lačně saje CARBOSNACK.

Teplota je -10°C a hvězdy závodí s Měsícem o to, kdo osvítl větší plochu. Na cestu nemusíme ani svítit. Jen občas, když je cesta hodně zafoukaná a neznatelná. Za zády se nám objevuje nejdříve takové jemné růžovo, které se později později stává stále intenzivnější. Nakonec je z toho překrásný východ slunce. Zase se ujišťuji o tom, proč ti blázniví lidé po těch horách lezou. Je to krása. V půl sedmé jsme pod stěnou a v sedm začínáme jumarovat po fixech. To nás docela zahřeje.

Je krásné počasí a my začínáme jumarovat první délky v Zamkovském...

První (respektive 3) délka je celkem lehká. Jenom mi vadí asi dvoumetrová smyčka z lana, která byla hozená přes šutr jako štand. Při jumarování se uzel utáhl a já ho nemohl rozvázat. Musím ale teda říct, že jenom kvůli své lenosti sundat si silné rukavice. Další délka mě pořádně vyškolila. Nejdříve takový malý skalní schod. Dlouho jsem přemejšlel, jak na něj. Pak traverz doprava po téměř hladké plotně, na které byl sice sníh, ale vůbec nedržel. To už jsem si fakt myslel, že mě nic horšího nemůže potkat. Ale převislý koutek byl jako noční můra. Mačky klouzaly, cepiny nedržely a síla docházela. Až došla. Musel jsem si odsednout do skoby a dát chvíli oraz. V koutku jsem využíval techniky, o kterých se mi předtím ani nesnilo a považoval jsem je za techniky o mnoho těžších, moderních cest. Jako například dání lopatky cepínu za spoďáka, rukojetí nahoru a páčení vši silou. A za to lézt. Oči jsem měl vyvalené snad až na stěně. Dost dobře jsem nemohl pochopit, jak to Libor vyvedl, zajistil a očistil od sněhu a to vše v kuse. Občas si dávám pauzu na tatrankskou a na polívku z termosky.

Další délky už odsejpal rychle. V jedné z posledních dýlek Libor kufruje. Uhýbá doprava místo doleva. Následně musí 90% dýlky slézt. Pak už jenom mixy, sníh a závěrečná převěž. Je asi 16:45 a jsme na vrcholu (teda v sedle). Na konci na šíř cestu.

Slaňujeme do Mlýnické doliny. Ještě nás čeká namáhavý sestup na Štrbské pleso a mě ještě výstup na Popradské. Cca 4 hodiny. Libor zůstal přes noc na Štrbském u kamaráda.

Místo čelovky mi na cestu svítí měsíc. V lese už je to horší, ale jde to. Jdu letní cestou, která je nyní uzavřená. Na závoře je velká cedule s nápisem LAVINY. V polovině cesty, na místě, které není kryté stromy, se vyšlapaná cesta ztrácí. Koukám, že jdu po veliké lavině, která musela spadnout někdy nedávno. Když jsme šli ve čtvrtek na Popradský, nic tam nebylo. Dostávám trochu strach a pospíchám do lesa, kde se cítím trochu bezpečněji. Cesta je zdlouhavá a já jsem po 16 hodinách strašně unavený. Na chatu docházím okolo devátý. Už v předsíni (recepce) se hrouťím na zem. Dávám chvíli oraz a jdu na půdu. Tam je tma a nikde nikdo. Jenom naše dva spacáky a kopec jídla, který nám tam nechali hodní horolezci. První mi do oka padl pytlík s cukrem. Ještě v rukavicích ho беру a sypu cukr do pusy. Mimo jiné nám nechali několik druhů čajů, vločky, müsli, sušený mléko, salám, paštiku a jiné dobroty. DĚKUJEME! Dávám všechno sušit a vařím rejži. Zase na sladko. Potom padám v neklidný spánek.

Ráno přichází Libor. Do 12 se válíme a spíme. Nic se nám nechce, ale musíme zabalit a přesunout se na Brnčálu. Štěstí nám přeje a my se vezeme dolů na zastávku električky autem. Z Tatranské Lomnice nám jede autobus do Bílé Vody až ve čtyři. Tedy za hodinu. Libor jde na oběd a já jdu zkusit štěstí do penzionu Horec, ve kterém jsem minule spal. Kamarádka Janka tam je, a tak chvíli povídáme. Ze zastávky Bílá Voda je to na chatu při Zelenom Plese 3 hodiny mírně do kopce. Cesta je nudná a dlouhá, i když nijak namáhavá. Libora bolí kotník a palec. Každých asi 50 metrů zastavujeme a odpočíváme. Vivat hůlky.

Ještě pěkný kus od chaty vidíme na Malém Kežmarském štítě svítit několik čelovek. Dohadujeme se jestli je to záchranka nebo jestli někdo sestupuje. Byli to borci, sestupující z cesty Levý Ypsilon. Na chatě jsme před sedmou. Je plná lidí. Lezci z Polska, Slovenska i od nás z Brna i od jinud. Taky spousta skialpinistů. Dáváme si večeri a platíme za 1 noc. Postel 150 Sk. Chata je mnohem hezčí než hotel na Popradském. Zdá se, že je čistší (koupelny a sprchy určitě), útulnější a jídlo je levnější. Taková „horolezecká“. Snažíme se vysondovat, kdo kam půjde, ale celkem bezúspěšně. My chceme jít na Malý Kežmarský štít, cestu Weberovku. Proto se rozhodujeme, že vstaneme už před pátou, aby nás nikdo nepředběhl. Ráno ani nevaříme a vyrážíme. Už od chaty vidíme, že na stěně jsou dvě dvojky. Později se dozvídáme, že vstávaly už v půl čtvrtý. Pod nástupem jsme za slabou hodinku. Borci, co lezou Superdirtissimu nás nezajímají. Ale ti, co nastupují do Weberovky ano. Libor se jich ještě pro jistotu ptá, co polezou - a že Weberovku. Nechceme se s nimi mačkat, a tak nalezáme do cesty „Levým vhloubením – Y“. Poláci, sviňáci, po několika metrech uhýbají do Ploten Weberovky. My už jsme ale nalezli v Y, a tak do Weberovky už nejdeme. Cesta je krátká a celkem pohodová. Většinou se leze jen na Německej žebřík, kam ji lezeme i my. Na štandech jsou stabilní skoby a cestou se taky občas nějaký najdou. Počasí je nic moc. Je teplo a někdy prší. Sníh hrozně ztěžkl a začal se šíleným způsobem lepit na mačky.

Nejtěžší úsek je asi 8 metrů dlouhý. Prvních pár metrů je skoro převíslych a pak je tam takovej rádoby koutek se spárkama. Ty jsou tak úzké nebo tak široké, že prsty i bez rukavic se tam nevejdou a na hroty cepínů jsou zase široké. Libor úsek hákuje po vklíněncích, kterých tam jde dost a dost. Já to přelézám s vykulenýma očima čistě. Ale je to zatím to nejtěžší, co jsem takhle lezl. Tento úsek perfektně prověřil

mé zbraně od firmy Grivel - THE MACHINE. Mláčení do skály, ledu páčení hrotů, vklínění tlouků a lopatky - tím vším prošly a musím říct, že na jedničku. Libor si své Quarky od Charlet Moser taky vychvaloval, jak mohl. Jenom se mi zdá, že jeho hroty jdou do prdele mnohem víc než ty moje. Quarky jsou zase lehčí, a tak se člověk tak neunaví. **(Poznámka Libora: Skutečně se mu to jen zdá a navíc je nasranej, že mám lepší zbraně a na to je Horáček moc háklivej. Taky nenapsal, že dva dny pilníkem piloval zuby toho svého zázraku, protože zjistil, že muj cepín se daleko lépe chová v ledu.)**

Libor předvádí své zbraně v prvních délkách Zamkovského...

Lezeme ještě jednu délku a pod sněhovými poli Německého žebříku končíme. Libor mi chtěl žebřík ukázat, ale kvalita sněhu je špatná a bylo by to riskantní. Proto raději slaňujeme. Na posledním štandu (prvním od spodu) s Liborem vypadla skoba. Naštěstí to bylo slánění sněhovým svahem, a tak se Libor zapíchl do bílé hmoty a nikam nespádl. Skobu zatloukl a slaňovalo se vesele dál. **(Poznámka Libora: Já jsem ale říkal, že se budeme jen přidržovat, protože ta skoba nic nevydrží. Horáček, že né, tak jsem ji pořádně zatížil a vyrval jsem ji. Ale opravdu o nic nešlo. Ovšem vypadá to dramaticky.)**

Na chatě jsme za půl hodiny. Rychle vaříme polívku a balíme. Já pořád přemejšlím, jestli mám jet domů v neděli s Liborem vlakem nebo stopem. A jestli stopem, tak jestli je šťe v neděli nebo až v pondělí ráno. Nakonec se rozhoduji pro pondělního stopa. Na zastávce v Bílé Vodě přebaluji batoh. Libor mi vzal velkej bágel vlakem a já si s sebou na stopa vzal jenom spacák, karimatku, hadry a jídlo do malý Tatonky. Dál se přemisťujeme autobusem. Já do Lomnice a Libor do Popradu. Do večera jsem v Tatranský Lomnici u Janky v penzionu, a i když tam mám zajištěný nocleh, jdu spát ven. Tatro bez alespoň jednoho bivaku venku by nebyly to pravé. V noci prší, a tak jsem celej mokrej. Stíhám první vlak do Popradu v 5:27. Tam si jdu koupit snídani a už v 7 hodin stojím na stopu. Prší, je mi zima a aut jezdí moc. Ale nikdo mi nechce zastavit. Jsem už

dost zoufalej, a když si o 100 metrů dál stoupnou dvě ženský a odjedou během pěti minut, jsem úplně na prášky. V 8:50 mi zastavuje první auto - Avie. Řidič je nějaký biker a vytahuje se, že minulej rok najel 5500 km. Veze mě do Liptovského Mikuláše a protože rozváží pečivo, dává mi nějaké koblihky a obrovský koláč. Za dvě minuty mi zastavuje další Avie a jedeme do Rožumberka. Tam zase stojím dost dlouho. Asi 45 minut. Zase prší a už mě to nebaví. Zastavuje mi sympatický starší chlapík a veze mě až do Žiliny. Dokonce až na výpadovku na Bratislavu. Než bych se sám protloukl městem trvalo by to hrozně dlouho. Pak už jedu celkem v pohodě přes Kúty až na hranici. Slovenský celník mi dává zvědavé dotazy o tom odkud jdu a podobně. Český celník se na mě jenom podíval a řekl: „Kde máš lyže?“ Jeho otázce jsem se moc nedivil. Ve skeletech a v goretexovejch hadrech. A to bylo zrovna sluníčko na krátkej rukáv. Za hranicí mi zastavuje nějakej cizinec. Veze mě dost rychle až skoro do Prahy. Vysadil mě asi 30 km od ní. Pak jedu téměř hned. Jsem vděčnej, protože už je tma a to se stopuje dost blbě. Stopování končí na nádraží v nějaké mě neznámé části Prahy. Vlak přímo do Prahy na Masarykovo nádraží mi ale ujel asi o čtyři minuty a tím pádem nestíhám vlak v 19:41 do Děčína. Přeci to zkouším. Nasedám do autobusu, který mě veze na černý most. Bez lístku jedu víc jak 20 minut a jsem trochu nervózní. Hned jak jsem vystoupil z autobusu jsem si lístky koupil. Ve stanici metra vlak už stál a vypadal, že chce ujet. Tak se nezdržuji cvakáním lístků a na poslední chvíli skáču do dveří. Vlak do Děčína mi stejně o 7 minut ujel. Další jede až ve 23:30. To mám dost času. Jen tak se jdu podívat na Florenc, jestli náhodou nejede nějaký autobus. Než, v sice přehledném, ale rozsáhlém jízdním řádu zjistím, že přímo do Děčína nic nejede a že jede jenom do Ústí je 20:13. A autobus odjíždí ve 20:15 ze 17. nástupiště. Běžím a stíhám. V Ústí mi navazuje vlak skoro hned, a tak už jsem před jedenáctou v Děčíně.

Takto vypadal nástup do „Zamkovského“ 26.12.2000...

Tímto děkuji Honzovi Robkovi, za to, že mě nechal napsat tento článek ve škole o firmě.

Skialpinismus v Rakousku

LIBOR VINKLÁT
IRČA HAVLÍČKOVÁ

Pražská FTVS společně se známou horolezkyní Soňou Vomáčkovou pořádaly první týden v březnu skialpinistickou výpravu do Rakouska. Cílem byl horský masív Tennengebirge, což je skupina hor jen o málo nižší než Tatry na dohled západně od masívu Dachstein. Vrcholnou túrou pak měl být výstup na Hochkönig (2941m), který se vypíná na západ od Tennengebirge, a který na severozápadě sousedí se známým vrcholem Watzmann v Berchtesgadenských Alpách.

K Tennengebirge se dá dostat z jihu či ze severu, my jsme po šestihodinový cestě autem dorazili do vesničky Werfenweng, která je na jižní straně hor. Místní znalci hodnotili stav lavin za 2-3, tj. mírné až střední nebezpečí. Začátek týdne bylo dost zataženo, mlha a mokrej sníh, takže první dvě túry byly spíš lehčí. Na konci týdne se zase prudce oteplilo, přišla obleva, pršelo a sníh rychle tál. Naštěstí v úterý a ve středu bylo jasno, což nám umožnilo udělat hlavní túry na Eiskogel (2321m) a Hochkönig (2941m). V případě horšího počasí jsou vhodnými cíly v týchle oblasti výstup z Wengerau na chatu Werfener Hutte (1969m) a téměř kilometrový sjezd údolím okolo chaty Elmaualm, nebo výstupy na poněkud nižší vrcholy Korein (1850m) a Frommer Kogel (1883m) s nespočty možností sjezdů různými typy svahů a terénů téměř všemi směry. Při výstupu na Korein ze St. Martin se traverzuje na severní straně kopce, kde cesta protíná mnoho malých či větších žlebů, kterými často padají laviny. Když jsme tam šli v pondělí 5. března, bylo kolem víc jak metr sněhu a cestou jsme překračovali několik lavinišť. Z Koreinu jsme sjížděli poměrně prudkým průsekem v lese severovýchodním směrem až na širokou ukloněnou louku, kde jsme uhýbali ostře na východ a sjížděli poměrně těžkým lesním terénem a poté po sjezdovce až do městečka k hlavní silnici.

Na úterý bylo ohlášeno jasno, takže jsme naplánovali výstup do centrální části Tennengebirge na Eiskogel (2321m). Cesta vede z parkoviště ve Wengerau severovýchodním směrem kolem chaty Dr.-Henrich-Hackel Hutte na výrazný a široký hřbet, který se zařezává mezi kolmé skalní masívy. V případě zvýšeného lavinového nebezpečí je lepší nejet přímo k chatě, ale traverzovat ještě kousek dál na východ k několika salašim a teprve od nich stoupat přímo vzhůru, čímž se podchází zvlněný lavinězní terénní zlom. Výstupem po prudkém sněhovém svahu jsme se dostali do sedla a dál mírně vlevo již téměř po rovině jsme asi po třech hodinách dostoupali do sedla pod Eiskogel (asi 2100m). Odtud se nabízí několik možností. Výstup na Eiskogel šikmým traverzem po širokém a středně prudkém svahu nám trval asi 20 minut. Z vrcholu je přímo jihozápad vidět protější masív Hochkönig (2941m) a hlavní výstupovou trasu, kterou jsme plánovali na další den. Na západě skoro na dosah ruky se vypíná Dachstein.

í Sjezd z Eiskogelu byla lahůdka pro fajnšmekry.

Výstupy se dají opakovat, přičemž svah nabízí několik variant s různými sklony. Naproti Eiskogelu je další vrchol Briefkogel (2316m), na který se dá vystoupat buď širším žlebem více vlevo, nebo užším žlebem vpravo. Zvolili jsme žleb vlevo a důsledně jsme počmárali jeho

nedotčené sněhobílé plato. Ze sedla pod Eiskogelem se ale dá pokračovat po cestě dál na sever, kde se asi po kilometru v dalším sedle cesta rozděluje a při cestě na severovýchod lze dojít na vrchol ještě o 100m vyššího Bleikogelu (2411m) nebo příp. přejít celý masív až na jeho severní stranu. Sjezd s převýšením téměř 1500m mezi skalami byl opět lahůdkou, i když hrozný vedro a odpolední těžký sníh byly docela problém. Bohužel smůlu měla Soňa. Při sjezdu v hlubokém sněhu tělo zatočilo, ale noha s lyží už ne, což nevydrželo koleno. Soňa zkoušela dojít z kopce pěšky (!), vezla se i na improvizovaných saních z lyží, ale nakonec musel zasáhnout vrtulník a Soňu odvézt do nemocnice. Let se sice Soně líbil, ale natažený vazy v koleně znamenaly pro Soňu konec letošní skialpinistický sezóny. Doufejme, že se Soňa rychle uzdraví a nebude ohrožen její plánovaný výstup na K2 letos v létě!

Ve středu ráno jsme vyrazili na Hochkö nig (2941m).

Výstup ledovcovým kotlem na Hochkö nig.

Autem se sjíždí z dálnice na Bischofshofen, pokračuje se do vesničky Mühlbach a u cedule Arthurhaus doprava uhnout vpravo a vyjet až na poslední velké parkoviště u této chaty (1502m). Cesta dál vede na severovýchod k chatě Mitterfeldalm (1670m), odkud se pokračuje dost nepříjemným traverzem prudkého lavínězího svahu pod stěnami Hochkö nigu na nástup do ledovcového kotle. Rozhodně se vyplatí zajít před traverzem na chatu a zeptat se majitele na jeho názor na stav sněhu. Po překonání traverzu následuje více než kilometrový výstup ledovcovým kotlem, sevřeným skalními srázy z obou stran. Cesta se vine množstvím užších či širších žlebů a průchodů a slalomů mezi skalkami a roztroušenými kameny. V horní části končí údolí středně prudkým, asi 200m vysokým a rovnoměrně tvarovaným

žlebem. Do horní části kotle jsme dorazili asi za 4 hodiny, odtud je již vidět vrchol Hochkö nigu s jeho vrcholovou chatou. Poslední hodina výstupu vede téměř po rovině, výstup na samotný vrchol k chatě je opět prudce do kopce. Chata je v zimě zavřená, ale je zde otevřený winteraum, kde se dá přebívat. Vevnitř je ale úplně stejná zima jako venku. Sjezd zpět výstupovou cestou byl nezapomenutelný.

Pivo na Mitterfeldalm sice stálo 35 šilinků, ale prostě nebylo síly ho vynechat.

Pod třikilometrovými kopcem, z kterýho jsme právě sjeli, jsme si připili na šťastnej návrat a taky na to, že tenhle sport je prostě skvělej.

Irena Havlíčková & Libor Vinklát

Skialpinismu zdar!

Otvírání studánek

17.3.2001

VLADISLAV PRCEK NEHASIL

V sobotu 17. března v 9.00 hodin jsme ve třech (Zuzka, Helča a já) vyrazili z konečné autobusu směř Vojtěch. Ostatním se nechtělo tak brzo vstávat nebo je odradilo nepěkné počasí.

Šli jsme po zelené značce do Loubí, kde začalo drobně pršet. To nás ale neodradilo. Pokračovali jsme za zahrádkami lehce stoupající pěšinou pod Růžové hřebeny. Krásně zpívali kosáci a sem tam nějaký mobil v batohu s omluvou nebo dotazem kde jsme a kde nás ten dotýčný najde.

Pod Růžovým hřebenem vytahují motorovou pilu na padlý smrk přes cestu. Už jsem ji nezandal, za okamžik následovaly další. Když jsme došli pod Rudolfův kámen a uviděli místo lesa vykácenou holinu a z cesty rozježděný bahňák, bylo nám jasné, že studánka, která pramení právě na bývalé cestičce, je totálně zničená. Takže lezci vyškrtněte si z Vašich map pramen pod Rudolfovým kamenem.

Další pramen následoval pod Josefovou hlavou, kde sběrnice vypadala dobře, vyřezali jsme padlé stromy v řečišti a vyčistili jsme odtok. Pramen pod Duhovou stěnou byl v pořádku. Vyčistili jsme odtok od napadaného listí. Z kamene nad výtokovou rourou se na nás díval celou dobu mlok a Zuzka se lekla malé ropuchy, která se zalekla jarního úklidu a odskočila se před úklidem schovat.

Z mrholení se stává slejvák. Další telefon, David s Ilonou z Růžového hřebene. „Kde prej sme“. Když jsem mu vysvětlil a detailně popsal stav našich prací – pramen pod Duhovkou je téměř hotov, tak prohlásil, že jdou po červené k Vojtěchovi a půjdou nám naproti.

Od pramene pod Duhovou stěnou jsme začali sbírat odpadky do igelitového pytle, docela se rychle plnil. Další pramen byl pod Tyršovkama. Asi v nejhorším stavu. Listí v pramenu už zahňávalo. Vyčistili jsme sběrnici i celý pramen, udělali z kamenů kruh a vyčistili rouru i celý odtok. Pramen jsme zakryli kůly, jen drobný průzor zůstal otevřený. Celá operace trvala hodinu a půl.

Celí promočení jsme šli do bivaku pod Vojtěcha. Naštěstí nějací horolezci vyrazili lézt a počasí je zahňalo do bivaku. Oheň dosud plápolala a tak jsme vyndali buřty obstoupili oheň a klábosili. Za chvíli dorazil David s Ilonou. Vyčistili studánku pod Krkavcem. Déšť zesílil a tak jsme ustoupili do Kámena na občerstvení. Po jídle, začali dorážet ostatní. Zbyněk s Líbou a Klárou, Radek s Danielem a později Jirka. Společenskou část akce si nenechali ujit.

Úspěšně jsme se propili do zavíračky. Ve veselé náladě z krásně prožitého dne jsme se rozešli spát domů.

Už se těšíme na příští rok a doufáme v lepší počasí.

Zápis

z jednání **Vrcholové komise Labské pískovce** konané dne 28. února 2001 na Střelnici v Děčíně.

Přítomní:

Pavel Černý, Martin Červenka, Vlasta Domes, Radek Fábera, Pavel Henke, Zbyněk Homola, Jiří Chára, Petr Laštovička ml., Riša Litochleb, David Nehasil, Vladislav Nehasil, Eduard Puncman, Petr Štěpán, Jindřich Švihnos

Jednání zahájil a řídil Vladislav Nehasil. Před jednáním byla přítomným předvedena motorová vrtačka, která byla pořízena z prostředků uvolněných Svazem (ČHS). O zapůjčení se mohou hlásit správci jednotlivých oblastí, výjimečně i jednotlivci.

Petr Laštovička a Pavel Henke nad motorovou vrtačkou před jednáním VK

Hlavní body jednání:

- Bylo konstatováno, že se VK schází po dvou letech
- David Nehasil a Vladislav Nehasil zhodnotili dvouleté období, předložili přítomným seznam provedených prací v oblasti
- Vlasta Domes informoval o nových webových stránkách, vyzval přítomné aby přišli s návrhy či nápady, jak stránky vylepšit. Adresa stránek je www.lap.host.sk
- Schvalování nových cest za rok 2000. VK schválila předložené protokoly o prvovýstupech za rok 2000. Nejvíce požadavků na

schválení předložili horolezci z Německa. Přehled je v příloze zápisu.

- David Nehasil upozornil na nutnost hlásit VK špatné slaňovací kruhy ale i další potřebné věci (vrcholové knihy, krabice, stěnové kruhy atd.). Nedostatky nebo požadavky je možné podávat prostřednictvím e-mailu: dnehasil@mybox.cz
- Michal Burda a Rostislav Sedliský předložili písemný návrh na dojištění vybraných nebezpečných cest (včetně Staré cesty na Vojtěcha). Nad návrhem se rozproudila nejdelší diskuse. Na návrh Jindřicha Švihnose se hlasovalo o obecnou otázku, zda osazovat staré cesty novými kruhy (kromě těch, kde došlo k nemožnosti využití původního přírodního jištění – například prasklé hodiny). Pro osazování hlasovalo 5 přítomných, proti 6, zdrželo se 2. Návrh na dojištění vybraných cest byl zamítnut.
- Přítomní byli seznámeni se jmény jednotlivých správců oblastí. Bylo konstatováno, že někteří si neplní povinnosti vyplývající z této funkce. Nejhorší situace je v těchto oblastech: Hřensko (správce Milan Krauskopf), Tisá a Rájec (Jiří Malík). VK promluví se stávajícími správci, popřípadě navrhne správu jiným subjektům (jednotlivcům nebo oddílům).
- Volba nového předsedy VK. Jindřich Švihnos předložil VK svoji rezignaci na funkci předsedy VK (je zároveň předsedou Občanského sdružení Labské pískovce). Novým předsedou byl zvolen Vladislav Nehasil plným počtem hlasů.
- Posledním bodem byla diskuse.

*Zapsal: Jiří Chára
V Děčíně dne 28. února 2001*

Bořeň a Zlatník zpráva vrcholové komise

(k dodatečně zaslaným protokolům o prvovýstupu za rok 1999 a 2000)

1. Schválené a zaregistrované prvovýstupy:

Oblast: ZLATNÍK – Skály u Škunera:

- MAJÁK: všechny cesty vylezené K. Bělínou 16.-17.10. 1999, jedná se o cesty: **Dělová roura 3, Lodnická 4, Z bloku 4, Pirátská 4, Střední 4, Čára ponoru 4.**
- ŠKUNER: c. **Kovářova 5**; K. Bělina, M.Borkovec, 12.9. 1999. Ze svahu (od SZ) doprava na levý okraj 1. terasy. Převíslou stěnou přes 2 BH na levý okraj 2. terasy (jištění). Dále převíslým vhloubením přes 2 BH na vrchol.
- MOLO: všechny cesty vylezené K. Bělínou v říjnu 1999, jedná se o cesty: **Lodivod 5, Vratiplachta 4, Křesadlo 4, Průvlak 4 a Kapitánský můstek 3.**

Oblast: BOŘEŇ - Západ

- MALÉ VARHANY: cesta **Pirátský můstek 5**; K. Bělina, J.Nescheida, 28.11.1999. Z plošiny na nástupu (hodiny) na hranu a po ní přes 3 BH na vrchol.
- ÁSTRA (ODDYCHOVÁ SKÁLA): **Kanape 5**; K.Bělina, M.Švajgl, 14.10.2000. Z travnaté plošiny v levé části stěny sokolíkem, výše pak stěnou a opět spárou na vrchol (2 BH). **Ranní stolice 4+**; J.Chára, J.Kudrnáč, 14.10.2000. V pravé části vhloubení, které je asi uprostřed stěny, převíslou rozšiřující se spárou do komína, jím na špici pilíře, kde cesta pokračuje cestou „Střední hlídač“ na vrchol. **Střední hlídač 4**; K.Bělina, M.Švajgl, 13.10.2000. Ze skalního bloku pod stěnou pilířem přes 2 BH na špici pilíře. Dále stěnou přes 3. BH na vrchol.

2. Prvovýstupy ve schvalovacím řízení :

(To jsou výstupy, které je nutné prověřit v průběhu roku 2001. To znamená získat mj. více informací o konkrétní cestě, např. zda cesta nebyla vylezena již dříve, jakým způsobem byla vytvořena, popř. její přežezení atd...)

Oblast: BOŘEŇ – Sever

- SEVERNÍ STĚNA: volný přeлез cesty **Expediční**; K. Bělina / P. Resch / J.Turek ...

Oblast: **BOŘEŇ - Západ**

- b) **VELKÉ VARHANY** : Cesta pro Dáňu 4; J.Uher, P.Štěpán, J.Horák, 14.10.1999.
- c) **ASTRA (ODDYCHOVÁ SKÁLA)**: Ruční práce 5; K.Bělina, M.Švajgl, 14.10.2000.

3. Zrušené prvovýstupy (popř. autorství cesty):

Oblast: **BOŘEŇ - Západ**

- a) **ASTRA (ODDYCHOVÁ SKÁLA): Žezická spára 4**; K.Bělina, M.Švajgl, 13.10.2000. – viz průvodce **Podivná spára**, ještě dříve **Dřina** – lezeno již před rokem 1980 **Hlavní spára 3**; K.Bělina, M.Švajgl, 13.10.2000. – lezeno již před rokem 1980 **Kohoutí hřeben 3**; K.Bělina, M.Švajgl, 13.10.2000. – lezeno již před rokem 1980 **Zácviková 3**; K.Bělina, M.Švajgl, 26.12.2000. – lezeno již před rokem 1980

4. Ostatní:

Oblast: **BOŘEŇ**

- a) **ASTRA (ODDYCHOVÁ SKÁLA)**: Cesta nazvaná K.Bělinou jako **Dřina** je s největší pravděpodobností prvovýstup. Proto očekáváme, že se přihlásí prvovýstupce s udáním nového názvu cesty, jména prvovýstupců, vč. datumu výstupu, klasifikace atd. !

Poznámka ke zprávě vrcholové komise

Vrcholová komise (VK) se nezabývala výstupy na tzv. „Kostelík“ (dle K.Běliny). Zde platí to samé co pro **ostatní** nezveřejněné skalní útvary – tj. zákaz dělání prvovýstupů. Teď je mi jasné, že bylo chybou nezveřejnit soupis těchto „skalček“, alespoň pro interní potřebu oddílů. V životě by mě však nenapadlo, že někdo může začít dělat cesty (podotýkám, že na Bořni !) na takové skalní útvary jako je ona skalka pod Astrou. Vždyť v Západním a Severním prostoru Bořně se naskytuje možnost dělání nových cest či přelezů v takovém množství o kterém se vám v jiných lezeckých oblastech může jenom zdát.

Přesto pro úplnost uvádím skalní útvary kterých se onen „nepřesný“ zákaz týká:

Na JIHU je to „Dračí hřbet“, na SEVERU to je „Polední kámen“ a na ZÁPADĚ se to týká několika metrové skalky pod „Astrou – Oddychovou sk.“ (Bělina ji nazval „Kostelík“, v některých starších schématech je nazývána „Oddychová“). Pak se jedná o všechny skály a skalky v prostoru pod turistickou cestou vedoucí k vrcholu a to od její odbočky pod Jižním prostorem až k suťovému poli vedoucímu od „Varhan“ dolů k „Baště“. Výjimku tvoří náhorní stěna Školky do které lze nastoupit přímo z turistické cesty.

Vše se ale může změnit již v tomto roce, kdy se očekává jednání zástupců ČHS a Ministerstva životního prostředí ČR. Pokud se obě strany dohodnou a zákazy se ještě více nerozšíří, je zde velká šance otevřít i výše popsané skalní útvary. Kdy přesně se ale toto jednání uskuteční není zatím jasné. Osobně jsem zasílal na ČHS fax a několik e-mailů (v říjnu a prosinci 2000), kde jsem upozorňoval mj. na ukončení platnosti výjimky povolení horolezecké činnosti na Bořni v roce 2001. Do dnešního dne se však nikdo z Českého horolezeckého svazu neozval. A proto, pokud máte někdo z vás známé na „ústředí“, zmiňte se jim o tomto problému. Na moje faxy, e-maily a dokonce i na telefonáty nikdo neodpovídá.

Pro CAO News
Standa EMINGR

E-mail: emingr.st@seznam.cz

ALPINSKÝ ALPINISTICKÝ POHÁR

Zkouška sil do velkých hor

JAN ČERVENÁČEK ŠLECHTA
ALPIN IV PRAHA

Po sestupu polským Obřákem stanulo na startu před Domem Lomnicznym (1002 m n.m.) 7 statečných ze 2 českých alpinistických klubů. Převýšení 600 m, vzdálenost ke středu

hory nepatrná. Z Polska prosvěcovalo mlhavý závoj slunce, na české straně seděly těžotné dešťové kapky, zatím schované v mraku. Exkomunikace od všemožných civilizací úplatných autorit v tuto chvíli nehrozila. Pocit individuální svobody se přelil do neúprosného souboje s vlastním tělem, psychikou a morálkou, aby se na vrcholu vrátil v podobě euforie a vnitřního poznání: jsem to stále ještě já a mohu do velkých hor.

ZÁVOD NA SNĚŽKU 10.3.2001

Poř.	Závodník	Čas	Klub
I.	Milan Marhan	31:02	AlpinIV DoHor1980
II.	Martin Pekárek	32:50	AlpinIV DoHor1980
III.	Pavel Honzátka	57:31	ŘežHo
IV.	Michal Nehasil	58:50	ŘežHo
V.	Miloš Piškital	61:30	AlpinIV DoHor1980
VI.	Jan Šlechta - veterán	69:40	AlpinIV DoHor1980
VII.	Martin Mach	82:00	ŘežHo
Poř.	Družstvo	Čas	Svaz
I.	AlpinIV DoHor1980	2:13:32	ČHS
II.	ŘežHo	3:18:21	ČHS

Termíny a Umístění zbývajících soutěží 8. ročníku

- Rocking:** 19.-20.5. 10hod. Bořeň
Artwall: 18.11. 10hod. Štěchovická přehrada – Svatojánské proudy
Rallye: 1.-2.12. 10hod. Harrachov – Vosecká b. – Luční b. – Pomezní Boudy

Veškeré další informace o Alpinském Alpinistickém Poháru dostanete na telefonních číslech 02/41441334 nebo 02/22135488. Pokud chcete informaci písemně, na záznamník, faxem nebo e-mailem, pište na adresu Jan Šlechta, Antala Staška 41, 140 00, Praha 4 - Krč, faxujte na č. 02/22135490, mailujte na slechta@agit.cz

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Bořeň

Stěna u Ďáblovy kazatelny – Totemová cesta IV.

Karel Bělina, Petr Štěpán, Jiří Chára

3.3.2001

V pravé části stěny pod převislý nástup do spáry, zprava do spáry a spárou na vrchol.

Rač – Hradiště u Habří

Liberecká 6+

Vladislav a David Nehasilovi

24.3.2001

Vlevo od Děčinské cesty stěnou (1.kruh) na polici. Stavěním přes převis a stěnou přímo (přes 4 kruhy) na vrchol.

Pravý kout 4+

Vladislav a David Nehasilovi

24.3.2001

Pravým koutem na vrchol. Frendy všech velikostí s sebou, lze se jistit po 2 metrech.

Východní cesta RP 6+

Vladislav a David Nehasilovi

24.3.2001

Pravděpodobně první volný přeлез cesty od východu (asi Východní cesta, přes 8 skob.) Obtížnost RP tak 6+.

Vysoká Lípa

Kulisák - Podlý výstřel VI.

Vlád'a a Zuzka Nehasilovi

10.3.2001

Podél západní hrany (kruh) na vrchol.

ŠUŠKÁ SE...

- Nic, co by stálo za to, prohnat to bulvárem...

STRÍPKY

Pozor na MYSLIVCE!!

HRADIŠTĚ U HABŘÍ

24. BŘEZNA 2001

V sobotu bylo docela dobře, tak jsme s bráchou byli na Rači a dodělali rozdělanou cestu - Liberecká 6+ (viz. *Nové cesty. Pozn. redakce*). Vlevo od Děčínské cesty stěnou (1.kruh) na polici. Stavěním přes převis a stěnou přímo přes 4 kruhy na vrchol. Stavění jsem už přešel, ale v kuse ještě ne. Bylo ještě dost mokro. Udělali jsme ještě jednu cestu (pokud ji ještě nikdo nevyšel) a nazvali ji Právý kout 4+. Také jsme přešli cestu od východu (asi Východní cestu), tu přes 8 skob. Obtížnost RP tak 6+ od neznámých prvovýstupců.

Pak nás vyrušili myslivci, kteří si z kulovnice přišli zastřílet na terč. Terč umístili tak nešikovně, že jsme radši zvolili ústup.

Vlád'a Nehasil

VERTICAL LIMIT *aneb* JAK SE VÁM LÍBIL?

Asi většina z nás navštívila v minulých dnech thriller VERTICAL LIMIT. Sám jsem byl svědkem naprosto rozdílných reakcí (jedněm se film jednoduše líbil a příjemně se pobavili, druzí to, jak se říká, nemohli rozdíchat). Horlivost, s jakou někteří lezci film haněli, ve mně vyvolala zvědavost podívat se na některé ohlasy na internetu. Tady je část jednoho z nich (dost jich bylo v podobném duchu):

... „Je známo, že snímky, které se dotýkají určité profese, jsou odpradáвна poznamenány často až hysterickými reakcemi přímo úměrnými tomu, nakolik jsou příslušníci té dané profese háklivější na svoji nedotknutelnou cechovní příslušnost. A tak hrané filmy z lékařského prostředí prudí lékaře, filmy o historii prudí historiky, filmy o přírodě prudí zoology, filmy o kaskadérech prudí kaskadéry a tak dále. Jakoby všichni zapomněli, že tím hlavním posláním hraného

filmu je bavit a nikoliv samolibě nudit nezúčastněného diváka dokumentem o jejich dozajista bohužel profesi.

Kupodivu se ukazuje, že zřejmě nejvíce přitroublých ješitů, neschopných jakékoliv sebereflexe, je právě mezi horolezci. (I tady ovšem platí nepřímá úměra – čím méně toho dotyčný ve skutečnosti opravdu umí, tím kritičtější je ke všemu a všem kolkolem svého ega.) Běda tomu, kdo by se opovážil natočit film z jejich posvátného světa hor, který patří jen a jen jim. Zdá se, že neschopnost tolerance a nadhledu, neschopnost uvolnit a bavit se je častou smutnou součástí jejich skutečného charakteru.

V tomto ohledu snímek Vertical limit nastavil těmto nesebekritickým hysterikům z řad horolezců přímo kříšťálové zrcadlo. Spokojení diváci-laikové opouštějící promítací sály byli často hned v pomalu se sunoucí řadě obtěžování kdekterým supermanem v goretexové bundě, který hravě zdolává obtížnost 5.7 a byl již dokonce na Mont Blancu, jeho zasvěcenými výroky o tom, že to byly všechno jenom triky (jak skvělý postřeh) a vůbec že to byla úplná blbost! To on, kdyby to natočil...

Smutné. Bývávalo, že právě mezi horolezci byl doma zdravý duch přátelství, tolerance a nadhledu, radosti ze života a schopnosti vnímat svět, jako krásnou nekončící pohádku o věčném souboji dobra a zla. Moderní pohádka Vertical limit (stejně jako všechny pohádky) nebyla určena hlupákům, kteří místo za zábavou přišli před filmové plátno s neukojitelnou touhou seberealizovat se duchapustým komentováním každé scény poznámkami „to by nemohl skočit, to by neudržel, to není možný...“. Byla určena lidem i horolezcům se zdravým rozumem a duchem, kteří se přišli prostě pobavit. To jen aby VÁM bylo jasno, vy politováníhodní a směšní králové výšin, hrdinové kolmých stěn, ošlehaní supermani řídkého vzduchu. “...“

Nepřiliš lichotivé, že?

-jch-

Mrázek ohromil Osp

PRAHA

28.ÚNORA 2001

Osmnáctiletý mistr republiky Tomáš Mrázek má fázónu jako drak. Na výpravě do Ospu s autorem zprávy vylezl 21. nora za jediný den na čtvrtý pokus nejzkoušenější 8c v Ospu TALK IS CHEAP! Jedná se s největší pravděpodobností celkově o osmý přelez, zato druhý nejrychlejší. Pouze světové hvězdy první velikosti Yujimu Hirayamovi se podařil rovněž jednodenní přelez, a to na tři pokusy. To je fantastické a Tom si vysloužil okamžitě gratulace slovinské špičky (Golob, Grom ...) i přítomného Alexe Hubera.

Do Ospu jsme přijeli v pondělí 19. nora večer. První den jsme dali sedm cest na rozlezení do 7c. Jen lehce. Druhý 6b+ dvě délky, 7a+ a šli do Talk is Cheap. Mráza prvním pokusem málem flash klíčové místo (došahoval nesprávný chyt). Druhým už to hrnul až do stisku, metr pod dírou na no-hand. Nedbalost s nohama a pád. Hodina přestávka. Třetí pokus drží stisk po nejtěžších krocích, ukvapený skok do dobrého chytu pod dírou a pád. Nechá se přesvědčit, aby zlepšil nohy v posledním kroku. Nabuzený na explozi, ani po spuštění nesundává lezečky. Varuji ho, ale nevnímá mě, musí - chce vylézt hned! Deset minut. Jde do toho. Tělo je viditelně slabší, ale nohama pracuje konečně s detailní precizností, ani se mu neodlepí od skály a má díru - řev. Drtivé fixy nad dírou na konci dvanáctimetrové střechy na hladkých šikminách, velmi zlé stupy, ale Mráza nohy udrží na skále. Krásný, obdivuhodný přelez.

Instantní debata o klasifikaci: "Než tvrdé 8b+, dal bych asi raději lehčí 8c, mezistupně nedávám. Je to jen deset tvrdých kroků za sebou, ale tak těžké jsem na skále ještě nedělal." Řekl Tomáš Mrázek bezprostředně na zemi. Jure Golob druhý den: "Já jsem po svém přelezu řekl 8b+ tvrdé, ale myslím, že by se hodilo 8b+/8c. 8c je to lehké. Ale oproti Missink link 8b+ je to výrazně těžší." Yuji po přelezu: "8b+."

Rozhodně je to moc přitažlivá střeška. Huber v ní pracoval denně, ale o tom i jiném NEXT.

(Rost'a Zico Tomanec v Horolezeckých novinách)

Totemová cesta

BOŘEŇ
3. BŘEZNA 2001

Takové malé "být ve správnou chvíli, na správném místě" se podařilo Bělinovi, Chárovi a Štěpánovi v sobotu 3.3.2001. Na většině míst dešťové nebo sněhové přehánky a lezavá zima, na jihu Bořně sucho a dobré lezecké podmínky. Dokonce se na okamžik i modrá obloha ukázala.

Několik vylezených cest v okolí Ďáblovy kazatelny korunoval prvovýstup Totemová cesta pěknou spárou v pravé části Stěny u Ďáblovy kazatelny.

Na snímku autor cesty na pověstném „TOTEMU“

Zájezd do Francie odložen...

Jak nás informoval Michal Burdych Burda, byl pro nepřízeň počasí přeložen plánovaný zájezd do francouzské oblasti Baude 4 Ouro na neurčito.

Česká televize připravuje cyklus mapující české horolezectví

PRAHA
14. ÚNORA 2001

Historii dobývání 14 nejvyšších himálajských vrcholů českými horolezci zmapuje sedmidílný dokument České himálajské dobrodružství, který připravuje Česká televize v koprodukcii se Studiem Budíkov. Jeho šéf Martin Kratochvíl ve středu novinářům řekl, že cyklus by měl být dokončen koncem května 2002. Na obrazovkách se má objevit o pět měsíců později.

Režisér seriálu Zdeňek Gawlik řekl, že cyklus by neměl být pouze kronikou českého a československého horolezectví. "Každý díl zaměříme na určité téma, které zaujme i laika," řekl. Divák se tak díky seriálu dozví, jak jsou na tom horolezci při náročných výstupech s hygienou a stravováním.

Pořadem bude provázet český horolezec a pokořitel osmi ze čtrnácti osmitisícovek Josef Rakoncaj. Autoři cyklu, jehož scénář připravuje spisovatel Miloň Jasanský, se chystají využít archivní záběry českých i zahraničních horolezců. Plánují také natáčení aktuálních rozhovorů v autentickém prostředí.

První československá výprava se do Himálaje vydala na podzim roku 1969. Tehdy zdolala vrchol Annapurny IV. ve výšce 7525 metrů nad mořem. Od té doby se uskutečnilo téměř 100 dalších expedic. Českoslovenští a později i čeští lezci objevili 25 nových cest na nejvyšší himálajské vrcholy. Ve dvou případech pak jako první vystoupili na do té doby nezdolané hory.

(ČTK)

Cyklistické časovky CAO Děčín Jarní část...

1. Časovka na 100 km.

Na neděli 25. března 2001 byla naplánována cyklistická časovka na 100 km. Bohužel pro nepřízeň počasí (vytrvalý déšť) musela být zrušena. Nejlepší čas tak zůstává v držení Petra Štěpána mladšího – jeho hodnota je 3:12:50.

2. Časovka do vrchu.

Hned na úterý 27. 3. byla naplánována druhá časovka jarní části – tentokrát do vrchu. Přes trvajícím nepřízeň počasí se tato časovka uskutečnila. Jak známo, trať této časovky je velice krátká – pouhých 13,5 km – zato však s velkým převýšením. Start byl standardně od restaurace Na Kovárně v Nebočadech, cíl na Bukové hoře. Teploměr ukazoval jarních -4°C, foukal nepříjemný, ledový vítr a od Rychnova byly cesty na mnoha místech pokryté ledem. Žádný div, že se na start postavili jen čtyři stateční.

Velice těžký závod přinesl opravdu nečekaný výsledek – Jan Horáček Horák doslova proletěl celou trasu za neuvěřitelných 42:37 minut! Před druhým v pořadí Jiřím Chárou to bylo o více než deset minut! Klobouk dolů, Horáčku. Bude nesmírně zajímavé, jaká bitva se strhne v podzimní části, obzvláště pokud hrozenou rukavici nadupaným mládím zdvihnou matadoři Pavel Černý a Honza Bicenc, kteří už zajeli čas těsně nad 45 minut.

Bohužel, po sjezdu z Bukové hory, byli všichni účastníci naprosto zmrzlí, proto neproběhlo tradiční vyhodnocení a vyhlášení výsledků v restauraci Na kovárně...

Výsledková listina - Časovka do vrchu - muži

Poř.	Jméno	Oddíl	Ročník	Čas	Průměrná rychlost	Kolo
1.	Jan Horák	CAO Děčín	1981	42:37	19,06	MTB
2.	Chára Jiří	CAO Děčín	1960	53:04	15,28	MTB
3.	Petr Vlček	KOB Děčín	1964	54:36	14,86	MTB
4.	Jaroslav Uher	HK Děčín	1942	1:09:45	11,61	MTB

-jch-

Kde se dočtete o připravovaných akcích CAO Děčín?

Kromě kalendáře akcí na příslušný rok, který je k dispozici na schůzích CAO Děčín, se o připravovaných akcích můžete dozvědět v rubrice Čeká nás (zhruba na jeden až dva měsíce dopředu), na našich webových stránkách <http://mujweb.cz/www/caodc> a v případě potřeby také na INFO kanálu kabelové televize.

Inzerce:

Prodám boty Makalu vel. 10, Gore-texové oblečení, zbraně do ledu The Machine, mačky Foot Fang, helmu a několik ledovcových šroubů.

Petr Laštovička, Dolní Žleb.

Lhasa on line

Jiří Kudrnáč nám zprostředkoval informace Otakara Jirgla z jednoho cyklistického zájezdu do Tibetu téměř on line. Další zprávy vám přineseme v příštím čísle.

Zdravím vás všechny ze Lhasy!

Doopravdy to není fórek! Dorazili jsme sem a dá se říci, že bez větších problémů, když si odmyslím ty nervy co jsme zažili na letišti v Káthmandú a pak ještě ve Lhasě. Mám takové tušení, že můj poslední e-mail z Káthmandú neodešel. Bohužel.

1) 17/3/2001 Odjezd na letiště v Káthmandú.

Vstávat jsme museli 17/3 již v 6.00 hod. Po večírku na pokoji v Marco Polo - hráli jsme karty, vykouřili jeden doutník a vypili několik piv San Miguel - se nevstávalo moc dobře. Večírek byl dokonce tak hlučný, že okolo 24.00 hod nám na pokoj přišel noční hlídač s větou "NOISE HERE???". My jsme samozřejmě nevěděli o čem hovoří, ale po tomto lehkém upozornění jsme to raději ukončili. Za ten hluk jsme ale vlastně moc nemohli - za to mohlo pivo San Miguel. Trošku si pohrálo s našim zaživačím traktem, takže jsme pak museli všem zvukům dát volný průchod. Jinak bychom asi nepřežili. Ráno po budíčku jsme se rychle omyli, oholili, zabalili zbytek věcí, které nebudeme potřebovat v Tibetu, do pytle. Ten jsme dali do depositu v hotelu. Vytáhli jsme naše zabalená kola na ulici a začali shánět taxi. Velitel dne - Jirka - ho sehnal rychle. Dokonce i usmlouvaná cena za dopravu na místo srazu nebyla vysoká. Záhy jsme se měli dozvědět proč. Narvali jsme se totiž do extrémně malého taxíku. 2 kola byla na střeše - nepřivázaná!!! Jedno kolo v kufru. Příruční zavazadla a 2 velké pytle s ostatními věcmi jsme museli vzít s Kaničkou na klín. Taxikem by neproletěla ani moucha. My dva vžadu jsme ani nemohli dýchat. Kanička pak dokonce vyprávěl, že díky této cestě si pochroumal žaludek! Jirka, ačkoli seděl ve předu (luxus), to ale neměl taky lehké. Taxikář nás totiž zřejmě chtěl povořit trošku po Káthmandú. Jel rychle jak cvok, takže v jedné zatáčce musel Jirka vystrčenou rukou chytat kola na střeše. Nakonec na něj celých 5 minut křičel kam to vlastně chceme, ať jede pomalu a že mu nezaplátíme víc, než jsme si dohodli. Nakonec jsme dorazili na seřadiště, ale tam nikdo. 30 minut jsme přemýšleli, jestli jsme nalítli na fintu cestovky nebo ne. Nakonec jsme zjistili, že seřadiště bylo jinde, a tak jsme nakonec na letišti dorazili v celku v klidu. Tam ale čekalo několik stresíků - museli jsme zaplatit 16 USD letištní poplatky. Ten jsme se domnívali měl být zaplacen cestovkou. Pak nám jeden Dán naznačil, že máme starý typ víz do Tibetu. Pak jsme se celou dobu klepali, kolik zaplatíme za nadváhu (očekávali jsme něco okolo 40 USD). Váhu na zavazadle nakonec trošku přemluvila špička mojí boty, a taky pomohl trošku chaos při odbavování. Příplatek jsme nezaplatili. Před nástupem do letadla nás Číňani dokonale prošťahali. Dokonce se museli odevzdávat i kapesní nožičky.

2) Let Káthmandú - Lhasa

Za letu z Káthmandú do Lhasy Boeigem 727-200 (to jsme doopravdy nečekali) jsme viděli nádherně Mount Everest!!! V letadle jsem pokecal se dvěma Slováky (Heny, vy jste doopravdy všude) a krátce taky s jedním amíkem, který studoval v Praze. Takže v letadle jako doma.

3) Letiště Lhasa

Tady začal doopravdy chaos a trošku stres. Museli jsme se prokázat jako 1 skupina. Samozřejmě 2 Němci z naší skupiny se někde nahrnuli sami. Pak nás čekala fronta na pasové odbavení. Všichni vyplňovali Entry Form. Nám čínská policajtky opakovaně (asi 5x) řekla, že s našima vízama to vyplňovat nemusíme. Samozřejmě, když na nás vyšla řada, tak to po nás chtěli. Ale vyplnili jsme to bleskurychle a ačkoliv speciálně na naše víza koukali divně (všichni ostatní měli ta nová), tak jsme prošli. Byla to doopravdy velká rána. Už jsme začali věřit, že na ty kola v Tibetu nasedneme.

4) Lhasa Airport - Lhasa město

Jeli jsme autobusem asi 1.5 hod. Docela příjemné. Příznaky výškové nemoci se ještě nezačali projevoval. Takže jsme měli vtipnou. Jirka zjišťoval detaily o směřování, ubytování... Dorazili jsme v pohodě a díky dokonalým informacím v Lonely planet jsme skončili hned v prvním hotelu, který jsme si vytipovali. Slušná cena (10 Kč na hlavu a noc) a friendly service. Hlavně pak v hospodě, která je na dvorku tohoto penzionu. Domluva je však doopravdy těžká. Trošku taky však díky nám. Začali se totiž trošku projevoval příznaky té vysoké nadmořské výšky (3.700 n.m.). Při objednávání večere, po nás místní hostinská chtěla, abychom napsali co vlastně chceme. Napsal jsem to krasopisně za všechny - chtěli jsme tři různé druhy momo - šátečku (jablkové, masové a zeleninové). Ona pak samozřejmě donesla něco jiného - 2x

zeleninové a 1x masové. Chyba ovšem nebyla v ní. Napsal jsem totiž 2x pod sebe zeleninové momo!!! Takže hlava opravdu není 100%.

5) Lhasa dnes 18/3

Musím to urychlit - končí mi má 1 hodina na internetu. Dnes jsme šli za pakupkami. Sháníme ještě vaříč, roušky přes ústa (nosí je tu většina ženských) a taky čepice. Nakupování je docela sranda, sehnat se tu dá všechno (i kvalitní toaletní papír - priorita dne) a usmlouvat taky. Aleší - sem by jsi měl zajet. Teď se však už konečně vrhneme na montování rozložených kol. Ani ještě nevíme, jestli jsou celá.

Takže končím.

Zdar, O+J+K

Otakar Jirgl, ojirgl@hotmail.com

V ý r o č í

D u b e n 2 0 0 1

4. dubna **Jindřiška Řeháková, CAO Děčín**

5. dubna **Adam Chára
a Daniel Hözl, CAO Děčín**

10. dubna **Jan Bodlák, CAO Děčín**

12. dubna **Vladimír Jirka, CAO Děčín**

25. dubna **Jiří Kudrnáč, CAO Děčín**

26. dubna **Lenka Chárová, CAO Děčín**

10. dubna **Jan Bodlák, CAO Děčín**

Všem oslavencům přejeme vše nejlepší, hodně zdraví a spokojenosti v práci i v rodinném životě!!

Nastupující generace se hlásí o slovo

V galerii nadějných horolezců vám tentokrát na snímku představujeme Ondru Uhdeho Cestra v plné zbroji v Tiských skalách.

Pravda, zatím jsou sice karabiny málem větší, než je on sám, ale počkejme za pár let!

Rostislav Štefánek ve Švýcarsku

Jak jsme byli informováni, Rost'a Štefánek se vrátil z lezení ve Švýcarsku, kde kromě jiného vylezl dost boulderů okolo 8a. Také další Děčínák Michal Rosúlek se vrátil z lezeckého zájezdu - tentokrát z Francie.

Do příštího čísla CAO News se vám pokusíme připravit několik bližších informací.

OKÉNKO
HK VARNSDORF
 Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK VARNSDORF

DUBEN

- lezení v nepískovcových oblastech (Königshein, Bořeň, Vrabinec)
- lezení na písku v Labáku a Německu (dle počasí)

KVĚTEN

12. – 13.5. sraz v Labském údolí
 12. – 27.5. autobusový zájezd na Sardinii

V průběhu celého roku možnost individuálních tréninků v Boulder centru ve sportovní hale.

Některá uvedená data jsou bez záruky, přesné konání akce bude včas upřesněno.

Pravidelné schůze se konají každý poslední pátek v měsíci v restauraci Hraniční buk od 20:00 hod.

Informace na tel.:

0413 / 373101, 370987, 3733 33
 0606 / 277274

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není nutné vyhrát
 ale zúčastnit se...*

- 13.-16.4. Hrubá skála. Zájezd do lezecké oblasti. Info Štěpán, Uher.
 19.-20. Rocking na Bořni. Horolezecké závody započítávané do Alpinského poháru 2001. Pořádá ALPIN IV. Start závodu je v sobotu v 10.00 hodin. (Viz. Alpinský pohár)
 18.-20.5. Již 36. ročník Zabilkova srazu horolezců v Labském údolí. Info Jaroslav Uher – ředitel srazu
 25.-27.5. HOCYBOJ – Příchovice – Labská Stráň. Info Myšík, Chára
 25.-27.5. Bezmezná Mezná – hudební festival
 25.-27.5. Sraz horolezců v Jetřichovicích Info Štěpán

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

PŘÍŠTÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZE SE BUDE KONAT VE STŘEDU 2. KVĚTNA 2001 V RESTAURACI ZA VĚTREM. ZAČÁTEK SCHŮZE JE OD 18:00 HOD.

PRO ČLENY REDAKČNÍ RADY CAO News od 17:45 HOD.

NA PROGRAMU BUDOU VÝSLEDKY PROBĚHLÝCH SPORTOVNÍCH AKCÍ, INFORMACE Z LEZENÍ, PLÁN NA PŘÍŠTÍ MĚSÍC, HOCYBOJ, FOTOGRAFIE A MNOHO DALŠÍHO!

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Právě jste dočetli dubnové číslo CAO News.

Jsme skutečně velice rádi, že nám píšete, ale bohužel nebylo v našich silách dostat všechny příspěvky do tohoto čísla ať z důvodů kapacitních, tak z důvodů nedostatku času. Vaše články jsou už ovšem připraveny v čísle květnovém, takže se opět máme na co těšit. Kromě jiného to bude článek od Milana Svinařika o jednom prvovýstupu v neprávem méně navštěvované oblasti Krušných hor.

Doufáme, že se vám dubnové číslo CAO News líbilo. Příští číslo vyjde 1. května 2001.

Za celou redakční radu Jiří Houba Chára.

Neoznačené příspěvky jsou dílem redakční rady.

Redakční rada se schází pravidelně 15 minut před zahájením schůze CAO Děčín anebo dle potřeby na zavolání.

V příštím čísle...

Kromě pravidelných rubrik, informací o nových cestách, výsledkových listin a podobně, vám přineseme další zprávy z cyklistické expedice do Tibetu, pěkný článek od Milana Svinařika a mnoho dalšího!

Nezapomeň – příští číslo CAO News vychází již 1.5.2001.